

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2735/23
23.6.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мاستиловић, председника већа, Весне Дамјановић и Александре Лековић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Славица Игњатовић, адвокат из Младеновца, ул. Краља Петра I бр. 246, против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Вања Ђ. Дозет, адвокат из Београда, ул. Савска бр. 33, ради дуга по тужби и накнаде штете по противтужби, одлучујући о жалби туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 550/18 од 22.9.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.6.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда Младеновцу П 550/18 од 22.9.2022. године у ставу трећем и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 550/18 од 22.9.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом исплати законску затезну камату обрачунату на износ од 23.000,00 динара почев од дана 23.12.2011. године па до исплате у року примања пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац-противтужени потраживао обрачунату законску затезну камату почев од 1.11.2011.

године до досуђеног дана 23.12.2011. године, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да се обавезе тужилац-противтужени да му исплати укупан износ од 487.712,12 динара заједно са припадајућом законском затезном каматом обрачунатом од 7.11.2012. године па до исплате, по основу стеченог без основа и накнаде штете и то: по основу уложених средстава у кафић, у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године, износ од 264.347,00 динара, на име задржане робе и инвентара у кафићу у ... износ од 148.365,70 динара и на име накнаде за рад у локалу у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2012. године износ од 75.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом накнади трошкове поступка у укупном износу од 110.050,00 динара, а све у року од року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени-противтужилац лично и преко пуномоћника, побијајући је у ставу трећем и четвртном изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао ожалбену пресуду у границама својих овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, па је оценио да жалба туженог-противтужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 12. Закона о парничном поступку, на које се указује жалбеним наводима туженог-противтужиоца, јер је изрека јасна и непротивречна сама себи и разлозима пресуде, у пресуди је дато довољно јасних и непротивречних разлога о битним чињеницама на којима је одлука заснована, тако да пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац-противтужени као закуподавац и тужени-противтужилац као закупац су дана 7.6.2011. године закључили уговор о закупу два локала, површине 70м² и 35м², оверен дана 15.8.2011. године под Ов бр.31042/11. Укупна месечна закупнина уговорена је у износу од 250 евра у динарској противвредности. Уговор је закључен на одређено време до 31.12.2014. године (чл. 3), а закупац се обавезао да плаћа трошкове утрошене електричне енергије који настану коришћењем просторија (чл. 4), да исплати трошкове утрошене енергије који су настали у току заједничког рада до 20.4.2011. године, као и да исплати рачуне за утрошену електричну енергију у великом локалу где је закупац самостално обављао трговинску делатност (чл. 5). Закупац је био ослобођен плаћања закупнине до 1.9.2011. године, с тим да се обавезао да до 10.8.2011. године исплати закуподавцу износ од 100 евра у динарској противвредности на име закупа мањег локала (чл. 6). Закупац се обавезао да по истеку закупа врати просторије у стање у којем их је примио (чл. 10), као и да тражи писмену сагласност закуподавца за било какве преправке (чл.11). Пре закључења уговора о закупу, тужилац-противтужени је направио зид од ламперије површине око 6м² и на тај начин одвојио мали и велики локал, а који зид је тужени у току закупа померио за 2м. Тужилац-противтужени је дописом од 23.12.2011. године

отказао коришћење пословних просторија туженом-противтужиоцу, који је предметне локале користио до краја априла 2012. године, након чега их је закључао, а даље пословање наставио у ... Правноснажном пресудом Основног суда у Младеновцу П 1345/12 од 4.11.2016. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог па је обавезан тужени-противтужилац да му исплати износ од 1.000 евра на име дуга за неисплаћену закупнину и износ од 23.000,00 на име накнаде штете за утрошену електричну енергију, док је одбијен противтужбени захтев туженог-противтужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да му на име накнаде за рад у локалу, у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године, исплати износ од 75.000,00 динара. Противтужбеним захтевом тужени-противтужилац је тражио и исплату новчаних износа на име уложених средстава у локал и на име задржане робе и инвентара у локалу, о ком захтеву пресудом Основног суда у Младеновцу П 1345/12 од 4.11.2016. године није одлучено. У свом исказу тужилац-противтужени је тврдио да је са туженим-противтужиоцем обављао делатност 2-3 месеца и то само у кафићу, док је у другом локалу тужени-противтужилац држао дисконт пића. Заједнички рад у ствари није постојао, већ је посао водио само тужени-противтужилац, па како тужилац-противтужени из наведеног посла није остваривао приходе, прекинуо је сарадњу. Није могао да определи када је тужени-противтужилац престао са пословањем у локалу, који је након изласка закључао. Дана 30.9.2012. године насилно је отворио локал у присуству два сведока и сачинили су записник о томе шта је остало од опреме и пића у локалу. Позвао је туженог-противтужиоца да преузме своје ствари из локала, али тужени то није учинио, тако да се оне и даље налазе код њега. У погледу улагања у локал, тужени-противтужилац уложио је само расхладну витрину коју је пренео из претходног локала, а коју није преузео након писменог позива да то учини, те се и она налази код тужиоца-противтуженог на чувању. Познато му је да су приликом крађе која се десила у локалу, разлупани прозори са једне стране и врата, али не зна шта је украдено из локала. У време крађе имао је кључ од локала, па је са унуком ушао унутра и једним столом блокирао врата како нико не би улазио. Туженом-противтужиоцу је усменим и писаним путем дао отказни рок али га он није испоштовао. Тужени-противтужилац је у свом исказу тврдио да је са тужиоцем-противтуженим постојао договор да подједнако уложи средства у кафић, али то се није догодило, јер је сва улагања извршио он. У кафићу је послуживано пиће из његовог дисканта које му није плаћено и тапацирао је гарнитуру за седење што је коштало 38.000,00 динара. Од тужиоца-противтуженог за 14.500,00 динара откупио је и компјутер који је донео у локал. О укупним улагањима у локал водио је евиденцију. Локал је обијен 24.4.2011. године, а од 1.5.2011. године нису више били ортаци у пословању кафића. Сматра да тужилац-противтужени није могао да му да отказ док не плати кирију, а како је он све кирије исплатио, отказ је противзаконит. Прекинуо је рад у локалу 11.1.2012. године, када је и одјавио фирму. Све кирије је измирио, сем децембарске јер је тада у локалу пао плафон, због чега је тражио да се умањи кирија за тај месец. Није хтео да преузме своје ствари које су остале у локалу тужиоца-противтуженог, нити да напусти локал како га неко не би оштетио, а кључеве од локала није вратио тужиоцу-противтуженом. Тврдио је да је у локал уложио много средстава, а роба која је остала у локалу је пропала. Робу није изнео из локала јер није знао шта са њом да ради. Тврдио је да је тужилац-противтужени са својим унуком провалио у локал други пут 30.9.2012. године, када затечене ствари нису детаљно избројане већ је све паушално пописано у записнику тужиоца-противтуженог. Тужени-противтужилац је

сачинио списак уложених новчаних средстава који је насловио “Моје угагање у кафић које потражујем од ...”, списак са поднасловом “Штета која је наступила касније а везана је за период заједничког рада од 14.11.2010. године до 11.5.2011. године”, “Покрадена роба”-роба коју је насилно преузео када је провалио у локал, као и “Пријава крађе” од 10.1.2012. године упућена надлежној полицијској станици у Младеновцу. Из исказа сведока ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ произлази да је тужени-противтужилац у закупљени локал извршио улагања у виду замене сијалица, кречења, фарбања, поправки плафона, мокрог чвора и тапазирања клупа, као и да је у предметном локалу обављао делатност до априла 2012. године, од када је пословање наставио у ... Из налаза и мишљења вештака економске струке, ужа специјалност актуарство, од 11.4.2022. године произлази да вредност улагања туженог-противтужиоца у кафић, према листи улагања туженог-противтужиоца под називом “Моје улагање у кафић које потражујем од ...” износи 264.347,00 динара, али није било могуће утврдити да ли су се предметна улагања односила на локал у коме је пословао кафић, нити је било могуће утврдити да ли су предметна улагања била у износима који су наведени у листи туженог-противтужиоца, с обзиром да не постоје прецизније информације о обиму, врсти и количини. Наиме, у конкретном случају за уложена средства у израженим износима не постоји основ, односно не постоје конкретни рачуни, доставнице, изводи са рачуна и слично, на основу којих је би се могло утврдити да су наведени трошкови настали за потребе несметаног рада кафића. Такође, како списак туженог-противтужиоца са поднасловом “Штета која је наступила касније а везана је за период заједничког рада од 14.11.2010. године до 11.5.2011. године” у којој су таксативно наведени износи и основи по којима су настали, не представљају директно материјално улагање у предметни кафић, стога наведене вредности у налазу и мишљењу нису обрачунате. Даље, укупна вредност ствари које је тужени-противтужилац таксативно навео у “Пријави крађе” од 11.1.2012. године износи 12.365,70 динара, а укупна вредност ствари из списка “Покрадена роба” без означеног датума а који је достављен суду 12.1.2017. године је 136.000,00 динара. Констатовано је да постоји разлика у врсти и количини робе која је наведена у “Записнику о насилном обијању пословног простора од 30.9.2012. године” који је сачинио тужилац-противтужени у односу на спискове “Пријава крађе” и “Покрадена роба” које је сачинио тужени-противтужилац. Збирна вредност ових ствари опредељена је у две варијанте, с обзиром да постоји разлика у вредности робе према записнику тужиоца-противтуженог од 30.9.2012. године и списка туженог-противтужиоца од 11.1.2012. године и 12.1.2017. године, при чему је вредност робе дата паушално имајући у виду да нема ближих карактеристика и димензија конкретне робе, а процена је извршена према ценама половне робе. Према првој варијанти, на основу података из “Записника о насилном обијању пословног простора од 30.9.2012. године” вредност задржане робе и инвентара у кафићу у ... је 111.020,00 динара, док је према другој варијанти на основу података из “Пријаве крађе” од 11.1.2012. године укупна вредност предмета 12.365,70 динара, а из списка “Покрадена роба” укупна вредност предмета износи 136.000,00 динара, што све збирно износи 148.365,70 динара.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је противтужбени захтев неоснован. Наиме, како је налазом и мишљењем вештака од 11.4.2022. године, утврђено да природа улагања није подобна за процену вештака економске струке, стога није могуће утврдити да ли

висина предметних улагања одговора износима које тужени-противтужилац приказује у листи, јер не постоје никакве информације о обиму, врсти и количини уложених средстава, нити конкретни докази, те је правилно првостепени суд закључио да је потраживање туженог-противтужиоца по основу уложених средстава у кафић, у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године, у износу од 264.347,00 динара неосновано. Одлучујући о делу противтужбеног захтева који се односи на вредност задржане робе и инвентара, прихватајући варијанту један налаза и мишљења, правилно је првостепени суд закључио да тужени-противтужилац сноси одговорност за то што закупљени локал по исељењу није испразнио од лица и ствари иако му је тужилац-противтужени дао отказ још 23.12.2011. године, позивајући га да преузме ствари и отклони штету. Такође, правилна је оцена првостепеног суда да тужилац није одговоран ни за вредност предмета из “Пријаве крађе” од 11.1.2012. године с обзиром да у то време није био у поседу локала, док списак туженог-противтужиоца под насловом “Покрадена роба”-роба која је насилно преузета приликом преузимања локала, није валидан јер се ради о стварима које су нестале у току трајања закупа или стварима које је тужени-противтужилац оставио у локалу када је излазио из њега. Стога, како није предложен увиђај, вештачење од стране вештака грађевинске струке, нити је предложен одговарајући доказ у прилог тврдњи противтужбе по списку од 12.1.2017. године, правилна је оцена првостепеног суда да тужени-противтужилац није доказао да је претрпео штету. Имајући у виду наведено, неосновано је потраживање туженог-противтужиоца по основу сопственог улагања у кафић у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године, а како није доказао врсту и вредност задржане робе и инвентара према “Пријава крађе” и списку “Покрадена роба”, због чега сноси терет доказивања према члану 231. Закона о парничном поступку, то је правилно првостепени суд одбио противтужбени захтев у целости као неоснован.

Неосновано се жалбом туженог-противтужиоца указује да није правилан закључак првостепеног суда према ком тужени-противтужилац није одговарајућим доказним средствима доказао да је претрпео штету у висини средстава уложених у опремање и одржавање локала. Наиме, Закон о парничном поступку уредио је ситуације у којима парничне странке не успеју да докажу своја права (тужилац) или чињенице које су спречиле настанак или остварење тих права (тужени) правилом о терету доказивања садржаном у одредбама члана 231. према којима ће суд, ако на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице применити правила о терету доказивања (став 1), при чему странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права (став 2), а странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји (став 3). У конкретном парничном поступку, с обзиром на околности случаја у вези са којима тужени-противтужилац тврди да је у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године уложио новчана средства у закупљени локал у којем је обављао угоститељску делатност, било је неопходно извођење доказа грађевинским вештачењем на основу кога би било утврђено који су радови изведени, у ком обиму и на који начин, јер једино судски вештак грађевинске струке има знања потребна за правилно утврђивање ових чињеница. Осим тога, без утицаја на правилност ожалбене пресуде је списак туженог-противтужиоца у коме су таксативно наведена улагања под насловом “Моје улагање у

кафић које потражујем од ...”, с обзиром да исти представља једнострано сачињену приватну исправу, чију ваљаност је тужилац-противтужени оспорио током поступка. Због наведеног, суд одлуку о вредности уложених средстава није могао донети само на основу овако сачињеног списка, већ је, као што је то напред наведено, било потребно извести доказ вештачењем од стране судског вештака грађевинске струке. Како тужени овакво вештачење током поступка није предложио, правилно је првостепени суд применио правило о терету доказивању када је одбио противтужбени захтев.

С тим у вези, без утицаја су жалбени наводи туженог-противтужиоца којима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања наводећи да суд није правилно интерпретирао исказе пет сведока у делу који се односе на обим и врсту радова које је тужилац-противтужени извршио у локалу. Ово због тога што тужени-противтужилац током првостепеног поступка није предложио доказ на основу кога би се могла утврдити вредност изведених радова, а како је то напред већ наведено.

Неосновано је указивање туженог-противтужиоца да његово потраживање по основу улагања у кафић у периоду од 14.11.2010. године до 14.5.2011. године не износи 264.347,00 динара како то погрешно закључује првостепени суд, већ његово потраживање по основу сопственог улагања износи 135.000,00 динара, а како је то и тражио постављеним противтужбеним захтевом. Ово због тога што је тужени-противтужилац поднеском од 3.6.2022. године прецизирао противтужбени захтев у делу потраживања вредности уложених средстава у наведеном периоду на износ од 264.347,00 динара.

Неосновани су жалбени наводи туженог-противтужиоца којима указује да је првостепени суд извео погрешан закључак да му не припада накнада штете у вредности робе која је остала у пословном простору, након што је тужени-противтужилац из њега изашао. Ово због тога што из садржине одредбе члана 585. Закона о облигационим односима произлази да је закупац дужан да по престанку закупа ствар која је била предмет закупа врати неоштећену у стању у коме је била када му је предата у закуп. Сходно наведеном, тужени-противтужилац је био дужан да тужиоцу-противтуженом предметни пословни простор врати ослобођен од свих лица и ствари по протеку рока од 30 дана од дана пријема обавештења о отказу. Како из исказа туженог-противтужиоца, коме је суд поклатио веру, произлази да по протеку рока од пријема обавештења, није хтео да напусти локал и преузме своје ствари које су остале у локалу, нити је преузео робу јер му иста није била потребна и није знао шта са њом да ради, јасно је да је тужилац-противтужени поступао са пажњом доброг домаћина и туженог-противтужиоца обавестио о томе да је потребно да преузме своје ствари које су остале у локалу, остављајући му за то примерен рок. Како тужени-противтужилац ствари и робу није преузео, то исти сноси ризик смањене вредности инвентара и робе туженог-противтужиоца. Сходно свему напред наведеном, тужени-противтужилац би евентуално имао право да од тужиоца-противтуженог захтева предају покретних ствари, али не и право да потражује накнаду штете у висини вредности коју су ове ствари имале у тренутку када је тужени-противтужилац изашао из пословних просторија тужиоца-противтуженог.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе

туженог али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари, па их посебно не образлаже.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је иста донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду све напред наведено, одлука као у изреци пресуде донета је применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

Захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован, имајући у виду да у том поступку није успео, те је применом одредби члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Мاستиловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић